

Esau

Esau

Cu Esau abordăm una din istoriile cele mai triste, dar și una din cele mai solemne ale Bibliei. Fiu al lui Isaac, un patriarh atât de onorabil, Esau avea în jur de 15 ani când a murit bunicul său Avraam; prin urmare, a avut timp să se bucure de influența binefăcătoare a celui ce a fost „tatăl celor credincioși.” Ca întâi născut i se cuveneau binecu-vântarea și privilegiile speciale specifice acestui drept, însă Dumnezeu a manifestat fratelui său geamăn, Iacob, o grație incomparabilă. Fiul cel mai mare a înțeles și a cunoscut importanța deosebită pe care bunicul, tatăl și fratele lui o acordau promisiunilor lui Dumnezeu. Cât despre el, nu le aprecia valoarea, deoarece „pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut” (Evrei 12.16). Se pare că omul acesta era lipsit total de credință, pentru că pentru el, ceea ce nu vedea nu avea nici o valoare. Scriptura îl numește „lumesc” și se spune despre el: „Pe Iacob l-am iubit, iar pe Esau l-am urât,” reprezentând bine „hotărârea lui Dumnezeu prin care se făcea o alegere”; propria sa conduită motivează judecata lui Dumnezeu cu privire la el. Esau a disprețuit promisiunile lui Dumnezeu, iar „mai pe urmă, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins, căci nu a găsit loc pentru pocăință” (Evrei 12.17).

Esau a plănuit să ucidă pe fratele său, dar ceea ce pare să fi fost și mai grav înaintea lui Dumnezeu este ura neîmpăcată pe care descendenții lui au alimentat-o față de urmașii lui Iacob care au devenit poporul lui Dumnezeu. Totuși, Domnul a scos la iveală tandrețea inimii sale când a zis în Deuteronom 23.7: „Să nu disprețuiești pe Edomit, căci este fratele tău.” Deci, în ciuda răutății și a păcatului lui Esau și al posterității sale, Dumnezeu reamintea copiilor lui Israel drepturile pe care Edom le avea asupra lor în calitate de frate. Însă Edom a disprețuit și a lepădat însuși harul acesta, astfel că Domnul a trebuit să-i spună: „Din cauza violenței împotriva fratelui tău Iacob, vei fi acoperit de rușine și vei fi înlăturat pentru totdeauna” (Obadia 10).

Noi, părinți creștini, trebuie să nu uităm că păcatul lăcomiei a marcat începutul căderii lui Esau, același păcat în care a căzut și tatăl său. Ar fi nespus de trist dacă s-ar descoperi, într-o bună zi, că exemplul negativ al tatălui său l-a împins pe Esau spre ceea ce i-a pricinuit ruina. Domnul să ne păzească și pe noi de ceea ce nu ne putem feri singuri! Însă exemplul lui Isaac nu diminuează cu nimic răspunderea fiului său, nici nu-l scuza de a nu fi urmat credința tatălui său, și cu atât mai puțin atenuează judecata lui Dumnezeu asupra sa. Pentru a înțelege caracterul deosebit de aspru al acestei judecăți, este suficient să deschidem cărțile profeților. Este tema principală a cărții lui Obadia, dar și alți autori o menționează frecvent. De ex-emplu, în Ieremia 49.7-22, citim că Edomul „va fi pustiit, căci va fi ca și Sodoma și Gomora și cetățile vecine care au fost nimicite, zice Domnul, nici el nu va mai fi locuit, și nici vin fiu al omului nu se va mai așeza acolo” (Ieremia 49.18). Când restul lumii se va bucura, Edomul va fi o pustietate.

Esau și urmașii lui ne fac să ne gândim la mulți copii de credincioși care au respins Evanghelia. Ei aveau un „drept de întâi-născut” în ce privește mântuirea lor, dar l-au disprețuit; ei au auzit vor-bindu-se de promisiunile divine, au înțeles în ce consta conținutul lor, dar le-au călcat în picioare; au văzut pe bunicii, părinții, pe unii dintre frații și surorile lor alegând ca cea mai mare bogăție tocmai fericirea pe care cei dintâi au nesocotit-o. Uneori, vai, aceștia au adoptat o atitudine împotrivoare fățișă cu privire la poporul lui Dumnezeu — poate vor fi avut și unele motive — însă de ce a alimentat Esau un asemenea sentiment de amărăciune față de fratele lui?

Poate că acest trist exemplu ne va determina, pe noi cei ce avem niște copii capricioși, să-i aducem cu mai multă seriozitate la picioarele lui Dumnezeu. Iar dacă aceste rânduri vor cădea în mâna unui asemenea copil, îi vom spune: Aduceți-vă aminte de harul lui Dumnezeu care încă vă este pus la dispoziție și de faptul că drumul spre casa Părin-telui din cer încă vă este deschis. Nu întârziați a spune: „Tată, am păcătuit...”